

RP 158/2010 rd

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 84 § i Finlands grundlag

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås en ändring av de bestämmelser i grundlagen som gäller fullständighetsprincipen i statsbudgeten och kravet på budgetbalans, dvs. täckning. Genom ändringen ökar transparensen i budgeten och det skapas förutsättningar för en effektivare skötsel av statsskulden.

Ändringen innebär att uppskattningen av statens upplåning och anslag för amortering

på statsskulden får utelämnas. Däremot ska det i budgeten alltid anges hur de budgeterade utgifterna ska täckas.

Den föreslagna lagen avses träda i kraft den 1 september 2011 för att den ska kunna tillämpas på den statsbudget som godkänns för finansåret 2012.

MOTIVERING

1 Nuläge

1.1 Lagstiftning

Budgetens fullständighetsprincip

Enligt 84 § 1 mom. i grundlagen ska i statsbudgeten tas in uppskattningar av de årliga inkomsterna och anslag för de årliga utgifterna samt anges ändamålen för anslagen och tas in övriga budgetmotiveringar. Bestämmelsen uttrycker alltså budgetens fullständighetsprincip, enligt vilken budgeten ska innehålla uppskattningar till fullt belopp av alla kända årliga inkomster som ingår i statens budgetekonomi och anslag för alla kända årliga utgifter (se RP 1/1998 rd, s. 137). Den statliga upplåningen räknas som inkomst medan amorteringarna på statsskulden räknas som utgift. I budgeten ska det därför finnas en inkomstpost som gäller statens upplåning och ett anslag för amorteringar och räntor som gäller statsskulden.

Fullständighetsprincipens krav ska följas när statsrådet gör upp förslaget till statsbudget och riksdagen beslutar om budgeten. Genomförandet av fullständighetsprincipen betonas också i 86 § 1 mom. i grundlagen, en-

ligt vilket en tilläggsbudgetproposition ska överlämnas till riksdagen, om det finns motiverat behov att ändra statsbudgeten.

Kravet på täckning

Kravet på balans i statsbudgeten, dvs. kravet på täckning ingår i 84 § 2 mom. i grundlagen. Enligt det ska anslagen i budgeten täckas av inkomstposterna. Enligt grundlagen kan dessutom vid anslagstäckningen, på det sätt som anges genom lag, beaktas de överskott eller underskott som framgår av statsboks slutet. Kravet på täckning i budgeten har funnits i grundlagsbestämmelserna allt sedan regeringsformen 1919. Bestämmelsen om budgeteringen av överskott eller underskott skrevs för sin del in i regeringsformen 1991 i samband med reformen av grundlagarnas bestämmelser om statsfinanserna.

I enlighet med grundlagen är budgeten alltid formellt sett i balans eller visar ett överskott, eftersom statens upplåning beaktas som inkomst i budgeten. Kravet på täckning ger inte möjlighet att godkänna en budget som visar underskott. Riksdagen får inte godkänna en sådan budget där skatteinkomster, avgifter till staten eller andra intäkter,

t.ex. statens upplåning, inte skulle vara tillräckliga för att täcka anslagen i budgeten vid tidpunkten för budgetbeslutet. Skyldigheten att ange finansiering har ansetts trygga riksdagens budgetmakt eftersom den säkrar förutsättningar för verkställighet av besluten om anslag (t.ex. KB 1990:7).

Statens upplåning

Enligt 82 § 1 mom. i grundlagen ska statens upplåning vara grundad på riksdagens samtycke (upplåningsfullmakt), av vilket framgår de nya lånens eller statsskuldens maximibelopp. Samtycket kan sålunda gälla de nya lånebeloppen eller, som ett alternativ, statsskuldens maximibelopp. Bestämmelsen gör det möjligt att bevilja upplåningsfullmakt antingen i budgeten, genom ett separat beslut eller i en lag. Grundlagen begränsar inte upplåningsfullmaktens giltighetstid. Tiden kan vara lika med budgetåret eller kortare eller längre. I praktiken har upplåningsfullmakten från och med ingången av 2001 beviljats genom ett separat beslut som inte ingått i budgeten. Fullmakten har gällt tills vidare och har utgått från statsskuldens maximibelopp.

Den upplåningsfullmakt som riksdagen beviljar ska vara en uttrycklig fullmakt. Ett belopp i euro som antecknas endast på inkomstsidan för att balansera budgeten är inte en sådan upplåningsfullmakt som avses i grundlagen. Ett lånebelopp på inkomstsidan varken ökar eller minskar det belopp som anges i upplåningsfullmakten.

I budgeten antecknas som täckning ett sådant belopp enligt upplåningsfullmakten som inte kan täckas med andra statliga inkomster. Om en upplåningsfullmakt beviljas endast för budgetåret ska den gälla åtminstone ett så stort belopp som utan fullmakt skulle fattas på inkomstsidan i budgeten. Om upplåningsfullmakten beviljas enligt nuvarande praxis tills vidare, ska det utnyttjade beloppet i upplåningsfullmakten vara åtminstone lika stort som den inkomstpost som antecknas för att balansera budgeten med lån. Om så inte är fallet får budgeten inte godkännas, om inte beloppen i upplåningsfullmakten höjs. Upplåningsfullmakten har av denna anledning senast breddats i samband med godkännandet av budgeten för 2010 (RP 139/2009 – RSv

118/2009 rd). Då ökades statsrådets upplåningsfullmakter från 73 miljarder euro till 110 miljarder euro och maximibeloppet för kortfristiga lån, som ingick i detta, höjdes från 10 miljarder euro till 15 miljarder euro.

1.2 Förhållandet mellan över- och underskott i budget och bokslut samt statens likviditet

Till följd av kravet på täckning är statsbudgeten alltid formellt sett antingen i balans eller så visar den överskott. Om de egentliga inkomsterna inte räcker till för att täcka anslagen och om anslagen inte skärs ner, måste budgeten balanseras med lån eller med kumulativa överskott från tidigare år.

Överskottet eller underskottet i utfallskalkylen för budgeten, som ingår i statens bokslut, utgörs av skillnaden mellan inkomsterna och utgifterna i budgeten. I överskottet eller underskottet i utfallskalkylen ingår verkställd upplåning eller amortering på skuld.

Statens likviditet utgörs av medlen i statskassan och andra likvida medel. Beloppen kan variera mycket från dag till dag. År 2009 uppgick statskassan i medeltal till 8,8 miljarder euro.

Statens likviditet förutsätter i regel inte en lika stor upplåning som täckningskravet i budgeten förutsätter. Det är i regel möjligt att klara av budgetårets utgifter med mindre lån än vad som beslutats i budgeten. En orsak till detta är att statens egna inkomster i regel flyter in innan statens utgifter aktualiseras. Detta beror särskilt på reservationsanslagen som till en del ger utgifter först efter det aktuella budgetåret. Av de reservationsanslag som beviljades i t.ex. budgeten för 2009 överfördes sammanlagt 3,0 miljarder euro till 2010. Det framtunga inkomstflödet tillför likviditet som staten kan använda för att hantera statskulden, antingen genom att minska upplåning eller öka amorteringarna på skulden, vilket betyder inbesparingar i fråga om de utgifter som statsskulden medför.

I statskassan finns dessutom tillgångar som inte ingår i budgetekonomin. Sådana tillgångar av typen främmande kapital är bl.a. kassatillgångarna i fonderna utanför budgeten, tillgångar som ska redovisas till kom-

muner och andra skattetagare samt diverse deponerade främmande tillgångar. Det skulle vara till gagn för statsfinanserna om även dessa belopp skulle vara tillfälligt tillgängliga för likviditetshanteringen. Detta skulle för sin del möjliggöra en upplåning som är mindre än budgetens, eller en s.k. framtung amortering. Dessutom skulle ränteutgifterna för statsskulden minska. På grund av att det främmande kapitalet är av olika karaktär är samtliga delar av det inte tillgängliga på samma sätt för tillfällig finansiering av utgifterna inom budgetekonomin.

1.3 Användningen av statens likviditet för skötseln av statsskulden

Möjligheten att ta mindre lån än vad som beslutats i budgeten

Möjligheten att ta upp mindre lån än vad som anges på inkomstsidan i budgeten har ett samband med täckningskravet i 84 § 2 mom. i grundlagen. Enligt momentets ordalydelse gäller täckningskravet endast riksdagen när den beslutar om budgeten. För att säkerställa förutsättningarna för verkställandet av budgeten har täckningskravet iakttagits också i samband med verkställandet. I praktiken har detta inneburit att det lånebelopp som antecknats på inkomstsidan har lyfts i sin helhet senast i slutet av budgetåret, oberoende av om statens likviditet krävt det eller inte.

Statens revisionsverk har i sin förvaltningsrevisionsberättelse (168/2008, Statens kassaförvaltning) och i sin berättelse för finansåret 2007 (B 15/2008 rd, s. 40—42) fäst uppmärksamhet vid behovet att ta kortfristiga lån i slutet av året. Enligt revisionsverket är det inte ändamålsenligt att ta upp kortfristiga lån i slutet av året till den del lånen är större än vad statens likviditet kräver. Revisionsverket anser att balanseringskravet i 84 § 2 mom. i grundlagen inte nödvändigtvis förutsätter att lån som skrivits in i budgeten lyfts till fullt belopp om statens likviditet inte kräver det och om riksdagen ger den som tillämpar budgeten rätt att verkställa upplåningen till mindre belopp än vad som har budgeterats.

När riksdagen behandlade Statens revisionsverks berättelse förutsatte den att regeringen rapporterar till riksdagen om strategi-

erna för hur hanteringen av statens kassamedel ska utvecklas och vilka behov det finns att ändra lagstiftningen i fråga om statsbudgeten och budgetprinciperna. (RSk 21/2008 rd – B 15/2008 rd). Enligt analysen i statens bokslutsberättelse för 2008 (B 11/2009 rd, s. 99—103) är bedömningen av statens behov av upplåning med tanke på den likviditet som Statens revisionsverk avser och bedömningen av behovet av upplåning i täckningsperspektivet enligt grundlagen två väsentligt skilda saker. Det ansågs ha varit en logisk lösning att iaktta en av riksdagen godkänd lupplåningskalkyl då budgeten verkställs, om man beaktar grundlagens täckningskrav, syftet med täckningskravet och det att riksdagen enligt grundlagen får anvisa statens kassamedel till att finansiera statens utgifter endast till den del som kassamedlen utgör kumulativt överskott som influtit på basis av tidigare budgetar.

I budgetarna för 2009 och 2010 har tillämpningen av täckningskravet preciserats så att lån som budgeterats på inkomstsidan inte behöver lyftas, om statens likviditet tillåter det. Det är alltså fråga om högst det belopp med vilket intäkterna som finns på övriga inkomstposter i budgeten överskrider motsvarande budgeterade inkomster. Enligt uttalandet kan man alltså låta bli att lyfta lån till den del som ersätts med andra inkomster. Denna motivering får man dock inte använda för att låta bli att ta upp lån för att statens likviditet är god.

Nuvarande tillämpningspraxis i fråga om budgeten, som i och för sig förverkligar syftet med täckningskravet, är oändamålsenlig med hänsyn till statens helhetsintresse. Det skulle nämligen kunna gå att klara av statens utgifter med mindre upplåning och sålunda spara in de ränteutgifter som lånen medför. En möjlighet att lösa problemet är att ändra grundlagens tolkningspraxis i fråga om upplåningen. Tillämpningspraxisen för budgeten är dock så etablerad att det inte är möjligt att låta lösningen bero endast av en ny tolkning som antas inom regeringen.

Ett annat alternativ för att lösa tillämpningsproblemen med täckningskravet är att bestämmelsen om täckningskravet upphävs som obehövlig. Även utan något täckningskrav är det klart att statens utgifter måste fi-

nansieras med statliga skatter, avgifter och andra intäkter, t.ex. lån. Om täckningskravet inte fanns i grundlagen, skulle detta knappast under några omständigheter leda till kassakris av den anledningen att regeringen föreslår eller riksdagen godkänner en budget där de egentliga inkomsterna visar underskott, om de inte samtidigt ser till att det också finns en gällande, av riksdagen godkänd upplåningsfullmakt till ett belopp som är åtminstone lika stort som underskottet. Enligt nuvarande praxis ska regeringen och riksdagens finansutskott lägga fokus på huruvida den tills vidare gällande upplåningsfullmakten är realistisk samt se efter att åtminstone det belopp finns att tillgå som behövs för att balansera budgeten när den träder i kraft.

Ett tredje alternativ är att se över grundlagens ordalydelse om täckningskravet så att de nuvarande problemen med tillämpningen elimineras medan syftet med täckningskravet, dvs. riksdagens skyldighet att anvisa finansiering av statens utgifter, kvarstår om tidigare. Att skyldigheten att anvisa finansiering kvarstår i grundlagen är viktigt eftersom det betonar ansvarsfullhet i besluten om statsfinanserna.

Möjligheten att amortera skuld i större utsträckning än vad som beslutats i budgeten

De medel i statskassan som inflyter genom s.k. framtunga inkomster och genom främmande kapital kan i dagens läge inte användas på ett smidigt sätt för amorteringar på statsskulden. En användning av kassamedlen skulle förutsätta att budgetanslaget för amorteringar höjs med ett belopp som motsvarar beloppen i statskassan samt att inkomsterna av skatter, avgifter eller andra intäkter eller upplåningen skrivs upp med ett åtminstone lika stort belopp, vilket skulle innebära att åtgärden inte skulle nå sitt syfte.

Med stöd av 85 § 1 mom. i grundlagen vore det dock möjligt att i en vanlig lag ange en särskild grund för överskridning av förslagsanslaget för amorteringar på statsskulden så att statens likviditet skulle kunna användas för amorteringarna. Visserligen får man i dagens läge överskrida förslagsanslagen endast i tvingande fall, vilket extra amor-

teringar inte är. Besluten om amorteringar på statsskulden hör samman med riksdagens budgetmakt. När frågan regleras bör man därför bedöma var gränsen går för den verkställande maktens rätt att självständigt fatta beslut om utgiftsdimensionering utöver den anslagsnivå som riksdagen fastställt.

Om det i lag skulle tillåtas att förslagsanslaget för amorteringar överskreds enligt prövning, blir det dock nödvändigt att i följande tilläggsbudget höja anslaget med ett belopp som motsvarar denna överskridning. I tilläggsbudgeten blir man sedan tvungen att täcka tilläggsanslaget med lån, förutsatt att man inte gör bedömningen att andra inkomster inflyter i högre grad än vad som ursprungligen budgeterats.

Det mest transparenta vore att slopa anslagskaraktären för amorteringarna på statsskulden, varvid statsskulden skulle kunna skötas på ett ekonomiskt förnuftigt sätt utan anslagsbegränsningar.

1.4 Grundlagsbestämmelser i andra länder

I olika länders grundlagar varierar omfattningen och innehållet i den reglering som gäller statsfinanserna. Inte ens en europeisk jämförelse kan visa på etablerade regleringsmodeller eller på modeller med stor spridning i olika länder.

I grundlagarna finns det i regel inga bestämmelser om budgetens täckningsskyldighet, dvs. balans. Förbundsrepubliken Tyskland utgör ett undantag. I artikel 110 i den tyska grundlagen finns en bestämmelse om kravet på formell budgetbalans. I artikel 115 i den tyska grundlagen finns det dessutom bestämmelser om begränsningar som gäller statens upplåning. I dessa bestämmelser förutsätts det i princip att budgeten också är i faktisk balans (balans mellan inkomster och utgifter utan upplåning). I artikeln uppställs ett till bruttonationalprodukten knutet tak för förbundsstatens upplåning och ges möjlighet att avvika från detta i vissa lägen. I den schweiziska grundlagen finns likaså en bestämmelse om balansen mellan edsförbundets inkomster och utgifter samt en brett formulerad bestämmelse om ett utgiftstak (artikel 126). I den gamla svenska regerings-

formen från 1809 fanns ett krav om att utgifter skulle täckas med motsvarande inkomster. Bestämmelsen slopades i regeringsformen 1974.

Vid bedömningen av bestämmelserna i andra länder och betydelsen av deras budgetars täckningskrav måste man beakta att parlamentens budgetmakt är begränsad i många länder på ett från det finska systemet avvikande sätt. Parlamenten får t.ex. inte öka utgifterna i budgeten eller minska inkomsterna eller så har parlamenten rätt att göra detta endast med regeringens samtycke. Sådana begränsningar kan antas minska behovet att betona ansvarsfull skötsel av statsfinanserna genom t.ex. ett balanseringskrav för budgeten.

I vissa länders grundlagar finns allmänna bestämmelser om budgetens fullständighetsprincip. Sådana grundlagsbestämmelser finns t.ex. i Förbundsrepubliken Tyskland, Belgien, Grekland och Spanien. I artikel 135 i den spanska grundlagen förutsätts det uttryckligen att statens amorteringar och räntor på lån ska skrivas in på utgiftssidan i budgeten.

2 Föreslagna ändringar

Syftet med denna proposition är att skapa förutsättningar för en ekonomiskt effektiv skötsel av statsskulden. Genom en ändamålsenlig skuldhantering som beaktar statens likviditet skulle det vara möjligt att göra inbesparingar i fråga om de ränteutgifter som skulden för med sig.

Det föreslås att 84 § 2 mom. i grundlagen skrivs om i sin helhet. Första meningen i momentet föreslås få en bestämmelse enligt vilken man i budgeten får utlämna en uppskattning av statens upplåning och anslaget för amorteringar på statsskulden. Bestämmelsen kommer att göra det möjligt att sköta statsskulden på ett smidigt sätt i de lägen där riksdagen inte beslutar att i budgeten ta in en inkomstpost som gäller upplåning eller ett anslag för amorteringar på lån och inte heller fattar något annat budgetbeslut om lån eller amorteringar. I dessa fall kunde statsskulden ökas eller amorteras på ett smidigt sätt inom ramarna för riksdagens upplåningssamtycke.

Om inkomstposten för upplåning eller anslaget för amorteringar på skulden stryks i

budgeten, kommer budgetens över- eller underskott att synas direkt i skillnaden mellan inkomstkalkylen och anslagen. Den statliga skuldsättningen eller överskottet i fråga om egentliga inkomster kommer då fram i budgeten tydligare än för närvarande.

Enligt den andra meningen i det föreslagna nya 84 § 2 mom. ska det dock framgå av budgeten hur de budgeterade anslagen ska täckas. Syftet med bestämmelsen är att betona att utelämnandet av inkomstposten som gäller lån inte påverkar skyldigheten att fortsättningsvis säkerställa finansieringen av de utgifter som budgeten ger anledning till. Finansieringen av utgifterna kommer för upplåningens del att bygga på det upplåningssamtycke som riksdagen ger med stöd av 82 § 1 mom. i grundlagen. I praktiken kommer skyldigheten att uppfyllas genom ett uttalande om finansieringen av underskottet, som tas in i budgeten.

De föreslagna ändringarna påverkar inte förutsättningarna för tilläggsbudgeter. Dessa regleras i 86 § 1 mom. i grundlagen. Om inkomstposten för upplåning eller anslaget för amorteringar utelämnas i budgeten, behöver en tilläggsbudget dock inte ges av den anledningen att kalkylen för statens upplåning eller amorteringarna på statsskulden ändras under budgetåret.

3 Propositionens konsekvenser

Enligt propositionen ska regeringen få möjlighet att öka eller amortera på statsskulden på ett smidigare sätt än för närvarande i lägen där budgeten inte innehåller några uppskattningar om statens upplåning eller något anslag för amorteringar på statsskulden. På detta sätt kunde man spara in ränteutgifter för statsskulden och även andra utgifter för medelsanskaffningen. Inbesparingarna påverkas av många antaganden och av det vid envar tidpunkt rådande läget på finansmarknaden. Om inget lägsta belopp gäller för statskassan och om den statliga medelsanskaffningen görs helt på likviditetsgrund genom användning av alla statskassans medel, skulle man enligt Statskontorets bedömning kunna spara ca 20 miljoner euro i fråga om kostnaderna för statens skuldhantering, jämfört med dagens läge. I den statistik som görs upp för

årsskiftet blir statsskulden dessutom mindre än för närvarande, vilket i vissa lägen skulle kunna leda till att det kreditrisktillägg som staten betalar blir mindre. Om det främmande kapital som finns i statskassan inte utnyttjas i likviditetshanteringen, blir inbesparingarna mindre.

Förslaget innebär också en förbättring av riskhanteringen inom statens finansiella transaktioner genom att minska de risker som finns på kapitalmarknaden särskilt i samband med onödigt upplåning och kortvariga placeringar av kassamedel som det aktuella likviditetsbehovet inte kräver.

Om inkomstposten för upplåning eller anslaget för amorteringar på skulden stryks i budgeten, blir budgeten mer transparent. Budgetens över- eller underskott framgår då direkt i budgeten.

Enligt förslaget ska det fortsättningsvis vara möjligt för riksdagen att, om den så önskar, ta in en inkomstpost för upplåning eller ett anslag för amorteringar på skulden i budgeten. Förslaget minskar sålunda inte riksdagens budgetmakt. Statens upplåning kommer fortsättningsvis att alltid kräva ett samtycke av riksdagen i enlighet med 82 § 1 mom. i grundlagen. Dessutom blir det möjligt för riksdagen att begränsa amorteringarna på statsskulden till ett visst maximibelopp genom ett budgetbeslut om detta.

Riksdagens budgetmakt påverkas inte heller av att ordalydelsen om täckningskravet ändras. Även i fortsättningen ska riksdagen konstatera upplåningssamtyckets tillräcklighet för finansiering av underskottet i budgeten. Det yttersta syftet med täckningskravet vad gäller att anvisa finansiering och säkerställa verkställigheten av anslagsbesluten, försvinner sålunda inte fastän budgeten inte längre behöver vara formellt sett i balans.

4 Beredningen av propositionen

Finanspolitiska ministerutskottet förordade 16.6.2009 finansministeriets förslag om upp-

hävande av täckningskravet för budgeten i 84 § 2 mom. i grundlagen och förslaget om att avvika från budgetens fullständighetsprincip. Finansministeriet överlämnade sitt förslag till kommittén för en översyn av grundlagen i ett brev 17.6.2009. I sitt betänkande (justitieministeriets betänkanden och utlåtanden 9/2010) ansåg kommittén för en översyn av grundlagen att behovet att avstå från täckningskravet bör bli föremål för bedömning i ett separat projekt.

Justitieministeriet och finansministeriet tillsatte 17.3.2010 en arbetsgrupp för utredning av behovet att ändra bestämmelserna i grundlagen om balansering av statsbudgeten och för att, om det behövs, utarbeta en regeringsproposition om ändring av grundlagen. Utöver representanter för berörda ministerier deltog också företrädare för riksdagens finansutskott och Statens revisionsverk i arbetsgruppens arbete. Arbetsgruppens betänkande "Balansering av statsbudgeten. Behovet att ändra på grundlagsregleringen" (justitieministeriets betänkanden och utlåtanden 53/2010) färdigställdes 11.6.2010. Föreliggande regeringsproposition har beretts utifrån arbetsgruppens förslag.

5 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 september 2011 för att den ska kunna tillämpas på den statsbudget som godkänns för finansåret 2012. På tilläggsbudgetarna för 2011 ska dock tillämpas de bestämmelser som gäller vid den föreslagna lagens ikraftträdande.

6 Lagstiftningsordning

Eftersom propositionen gäller en ändring av grundlagen ska det behandlas i den ordning som föreskrivs i 73 § i grundlagen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av 84 § i Finlands grundlag

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som föreskrivs i 73 § i grundlagen, *ändras* i Finlands grundlag 84 § 2 mom. som följer:

84 §

Budgetens innehåll

En uppskattning av statens upplåning och anslag för amortering på statsskulden får utelämnas i budgeten. I budgeten ska det dock visas hur anslagen i budgeten ska täckas.

Denna lag träder i kraft den 20 .
På tilläggsbudgetarna för 2011 tillämpas de bestämmelser som gäller vid lagens ikraftträdande.

Helsingfors den 1 oktober 2010

Republikens President

TARJA HALONEN

Justitieminister *Tuija Brax*

Lag

om ändring av 84 § i Finlands grundlag

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som föreskrivs i 73 § i grundlagen, ändras i Finlands grundlag 84 § 2 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

84 §

84 §

Budgetens innehåll

Budgetens innehåll

Anslagen i budgeten skall täckas av inkomstposterna. Vid anslagstäckningen kan på det sätt som anges genom lag beaktas de överskott eller underskott som framgår av statsbokslutet.

En uppskattning för statens upplåning och anslag för amortering på statsskulden får utelämnas i budgeten. I budgeten ska det dock visas hur anslagen i budgeten ska täckas.

*Denna lag träder i kraft den 20 .
På tilläggsbudgetarna för 2011 tillämpas de bestämmelser som gäller vid lagens ikraftträdande.*
